Phương Hoa, Từ Trái Tim, Tới Rừng Cây Cho Bóng Mát

Du Tử Lê (Bài nói chuyện trong chương trình "Tình ca muôn thuở," Houston, Texas, Chủ Nhật, ngày 15 tháng 10 năm 2012). Tôi không nhớ tôi đã có bao lần, được đứng trước quý vị và các bạn - - Những người mà thâm tâm tôi hằng nghĩ, là những đại biểu đúng nghĩa nhất, cho nỗ lực duy trì Văn Học, Nghệ Thuật Việt Nam ở xứ người. Và, thành phố Houston của quý vị là mũi nhọn, là ngọn sóng đầu, cao, lớn nhất. Nói thế không có nghĩa, Houston của chúng ta tập trung nhiều nhất đồng bào Việt tỵ nạn. Không. Hoàn toàn không phải, thưa quý vị. Tính trên số dân thì Houston của chúng ta đứng hàng thứ # 3, sau Santa Ana và San Jose. Nhưng, thưa quý vị và các bạn, tôi rất hãnh diện để nói rằng, chỉ riêng Houston mới có những tấm lòng, những trái tim đủ lớn và, quan trọng nhất là quyết tâm đeo đuổi lý tưởng: Từ văn hóa tới xã hội. Từ chính trị tới khoa học, kỹ thuật… Khi nói tới những quyết tâm đeo đuổi lý tưởng của bất cứ một người, hay một nhóm nào thì, nó cũng đồng nghĩa với những hy sinh to lớn mà, không phải ai trong chúng ta cũng có thể làm được. Ở đây, trong khung cảnh này, kính thưa quý vị, tôi chỉ xin nêu ra một vài hy sinh cụ thể của một, trong những người tổ chức chương trình - Tình Ca Muôn Thuở Này. Mặc dù tôi biết người ấy, không hề muốn tôi nhắc đến. Đó là bà Phương Hoa. Một trong những dược sĩ Việt tỵ nạn đã sớm trở lại được với chuyên môn của mình. Đồng thời, bà cũng rất sớm có license hành nghề dược sĩ của tiểu bang Texas… Nhưng kể từ năm 1994, khi cộng đồng của chúng ta có nhu cầu cần một tiếng nói chung, bà Phương Hoa và nhạc sĩ Đăng Khánh, người bạn đời của bà, đã quyết định xếp, bỏ bằng dược sĩ của mình, để hai ông bà cùng lăn lưng, lao đầu vào quyết tâm xây dựng đài phát thanh VOVN - The Voice of Vietnam - Kéo dài gần 15 năm trời. Phương Hoa (phải) bên Đăng Khánh. Với khoảng thời gian gần 15 năm đằng đẵng ấy, nếu tính lương khiêm tốn thôi, cho một dược sĩ là 100,000 một năm thì, bà Phương Hoa đã thất thu trên dưới 1 triệu 500 ngàn đồng. Chưa kể phần thất thu của nhạc sĩ Đăng Khánh vì ngoài tư cách nhạc sĩ, ông còn là một bác sĩ nha khoa đầu tiên mở phòng mạch ở thành phố này. Là người có đôi chút kinh nghiệm trong lãnh vực truyền thông, báo chí, tôi hiểu, ông, bà Phương Hoa / Đăng Khánh đã phải bỏ ra một số thời gian không nhỏ cho VOVN: phát thanh 5 ngày một tuần. Mỗi ngày 8 tiếng. Ở đây, chúng tôi không nhắc tới những áp lực chính trị từ nhiều phía, ảnh hưởng tới tinh thần của cá nhân ông, bà Phương Hoa / Đăng Khánh; cũng như những thành viên khác, thuộc gia đình riêng của ông bà. Ở đây, chúng tôi cũng không nói tới những đóng góp ý nghĩa của VOVN trong giai đoạn chúng ta được chào đón nhiều cựu Tù Nhân chính trị - - Cũng như sau đó, là nhu cầu hiểu biết dẫn đường vào đại học của con, em những vị cựu tù nhân chính trị ấy. Ở đây, chúng tôi cũng không nhắc tới sự kiện VOVN trở thành một thành viên, một người thân của cả trăm ngàn gia đình Việt ở khắp Hoa Kỳ, Âu Châu và Úc Châu, qua hệ thống Internet. Ở đây, thưa quý vị và, các bạn, chúng tôi chỉ muốn nhấn mạnh tới hai tấm lòng, hai quyết tâm Phương Hoa / Đăng Khánh. Họ đã không dừng lại ở nỗ lực phục vụ của họ trong lãnh vực truyền thông; mà, hàng năm, hoặc mỗi hai năm, họ còn mang lại cho chúng ta ít nhất, một chương trình nhạc thính phòng - - Và chương trình hôm nay, là một dấu ấn, cụ thể.. Tôi nhớ, tôi đã được đọc đâu đó, một trong hàng trăm lá thư của một trong số những quý vị hiện ở đây, hôm nay, viết cho bà Phương Hoa, nói về những chương trình nhạc thính phòng của VOVN… Nội dung bức thư ngỏ ý cám ơn ông bà Phương Hoa / Đăng Khánh đã liên tiếp thực hiện những chương trình nhạc thính phòng, như chương trình mà chúng ta sẽ được thưởng thức ngay sau đây, giúp cho những em nhỏ trong gia đình của tác giả lá thư, thấy được sự khác biệt lớn lao giữa giá trị đích thực của dòng tân nhạc Việt Nam trải qua gần một thế kỷ với dòng tân nhạc mang đầy tính chất "mì ăn liền" đang phổ biến rất sâu rộng tại Việt Nam hiện nay! Nội dung bức thư còn nhấn mạnh, những chương trình thính phòng, như chương trình này, theo người viết bức thư, đã gieo những hạt giống tốt lành trong khu vườn tinh thần non dại của giới trẻ. Khi tình cờ đọc được bức thư vừa kể, tôi liên tưởng tới một câu nói của người xưa, đại ý: "Nếu cả một cuộc đời, mình không làm được điều gì hữu ích cho kẻ khác thì, hãy trồng một gốc cây, cho những thế hệ sau được hưởng bóng mát." Từ phải: Phương Hoa, vợ chồng Cung Tiến, Trần Dạ Từ & Nhã Ca. Tuy nhiên, thưa quý vị, chúng ta đều biết rằng, trong thực tế, một gốc cây, thậm chí một rừng cây, cũng có thể Lại nữa, một gốc cây, nếu may mắn không bị đốn ngã thì, khi cây quá